

Arrest

nr. 67 293 van 26 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat O. PIRARD en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Russisch staatsburger, van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Osmanyurt (Dagestan) en daar ook woonachtig. U bent getrouwd met D. B. (...) (meisjesnaam: E. (...)) (O.V. X) met wie u drie minderjarige kinderen heeft: K. B. (...) (O.V. X), M. B. (...) (O.V. X) en F. B. (...) (O.V. X).

Op 26 november 2008 bent u in België toegekomen en diezelfde dag diende u een eerste asielaanvraag in. U had problemen in uw land met de autoriteiten omwille van de man van uw schoonzus, I. M. (...), die als rebel zou strijden. Op 12 oktober 2009 nam het CGVS terzake een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 3 januari 2010 komt uw vrouw met jullie op dat moment twee minderjarige zonen toe in België waar ze twee dagen later een eerste asielaanvraag indient omwille van problemen die ze als gevolg van uw problemen meemaakte.

De beslissing die het CGVS inzake uw eerste asielaanvraag nam, werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 10 februari 2010. Op 3 mei 2010 nam het CGVS inzake de eerste asielaanvraag van uw vrouw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die eveneens bevestigd werd door de RVV op 27 december 2010. Zonder naar uw land te zijn teruggekeerd, dient u op 11 januari 2011 samen met uw vrouw een tweede asielaanvraag in waartoe op 18 februari 2011 beslist wordt die niet in overweging te nemen.

Op 6 mei 2011 dient u samen met uw vrouw een derde asielaanvraag in. In het kader van uw huidige asielaanvraag, stelt u België nooit te hebben verlaten sinds uw aankomst in november 2008 en verklaart u een gevangenisstraf te vrezen en nog steeds gezocht te worden door de autoriteiten omwille van de redenen die u in het kader van uw voorgaande asielaanvragen heeft uiteengezet. U geeft in dit verband aan dat de man van uw schoonzus (I.M. (...)) in de gevangenis zit, dat er sinds uw vertrek nog vaak convocaties van de politie op uw adres in Dagestan toekomen en dat gemaskerde mannen een huiszoeking deden bij u thuis in uw afwezigheid.

Op 23 maart 2011 wordt uw dochter F. (...) geboren in Verviers.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag, legt u de volgende documenten neer bij de Belgische asielinstanties: een kopie van de eerste twee pagina's van uw intern Russisch paspoort, uw originele huwelijksakte, een originele kopie van twee pagina's van het intern Russisch paspoort van I. M. (...), de originele huwelijksakte van uw schoonzus D. E. (...) en I. M. (...), een originele convocatie en een origineel verslag van een huiszoeking.

B. Motivering

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag (i.e. uw eerste asielaanvraag; tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen) door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Aangezien u in het kader van onderhavige derde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u verwacht worden dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu komt het CGVS tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Zo bevat de kopie van de twee eerste pagina's van uw intern paspoort (die u reeds bij uw eerste asielaanvraag neerlegde en bijgevolg geen nieuw element vormt) louter identiteitsgegevens die hier niet betwist worden. Uw originele huwelijksakte (waarvan u een kopie reeds neerlegde bij uw eerste asielaanvraag) bevestigt uw huwelijk met D. E. (...), maar werpt net als de kopie van uw paspoort, geen nieuw licht op de door aangehaalde vervolgingsfeiten.

De originele kopie van enkele pagina's van het interne paspoort van de man van uw schoonzus (I. M. (...)) heeft betrekking op zijn identiteit en zijn originele huwelijksakte bevestigt zijn huwelijk met D. E. (...), maar heeft geen bewijswaarde ten opzichte van de problemen die hij zou ondervinden met de autoriteiten. Hieromtrent dienen twee opmerkingen gemaakt te worden. Ten eerste is het opmerkelijk dat u niet weet wat de stempel op de voorkant van de kopie van M.'s (...) paspoort betekent ('misschien is er een kopie van. Ik heb geen idee', CGVS p. 4). Als u gezegd wordt dat de stempel 'uitschrijving' betekent en als u gevraagd wordt waarvan hij dan uitgeschreven is, antwoordt u 'geen idee' en later dat het vermoedelijk een uitschrijving van de gevangenis is (CGVS p. 4). Als u gevraagd wordt wat de stempel op de achterkant betekent, antwoordt u eerst dat hij dat misschien in de gevangenis gekregen heeft en onmiddellijk daarna dat u geen idee heeft van wat de stempel betekent. Als u gezegd wordt dat het om de stempel van een notaris gaat en als u gevraagd wordt of u weet wat dat betekent, antwoordt u 'geen enkel idee' (CGVS p. 4). Ten tweede verklaart u dat M. (...) in de gevangenis van Lipetsk zit, maar is het opvallend dat u bijzonder slecht op de hoogte bent van verdere details hierrond. Zo weet u niet sinds wanneer hij daar zit en op de vraag of hij nog altijd vastzit, antwoordt u 'volgens mij is hij al vrijgelaten. Maar ik ben niet zeker'. U verklaart daar niet naar gevraagd te hebben bij uw familie. Verder weet u niet waarom hij vastzit. Als u gevraagd wordt of u weet hoe hij daar terecht is gekomen, antwoordt u eerst negatief en daarna dat u te weten kwam dat hij gearresteerd was via de (lokale)

televisiezender. U herinnert zich echter niet wanneer u dat te weten kwam ('ik weet het niet. Ik was nog thuis' en 'ik herinner het me niet') en wat de naam van de zender was. U verklaart dat hij veroordeeld werd en dat uw schoonzus dat tegen uw vrouw zei, maar u weet niet meer wanneer zij dat vertelde, wanneer M. (...) veroordeeld werd of door welke instantie. U beweert dat hij beschuldigd werd van wapenbezit maar dat die wapens vermoedelijk bij hem gelegd werden. Op de vraag op dat effectief gebeurd is, antwoordt u 'Hoe dat precies gebeurd is weet ik niet, maar ik ben zeker dat hij zo beschuldigd werd. Het kan zijn dat hij echt schuldig was, maar ik ben niet op de hoogte'. Als u gevraagd wordt of u ergens nagegaan bent wat er dan van aan was, antwoordt u 'hij was een gesloten persoon. Ik had geen contact met hem. Ik kon niet veel weten over hem'. Daarop verklaart u niet geprobeerd te hebben meer informatie over M.'s (...) situatie te bekomen, zowel thuis als tijdens uw verblijf in België (zie CGVS 5-6). Later zal u verklaren dat u niet weet of M. (...) effectief bij de rebellen betrokken was. Als u gevraagd wordt of u geprobeerd heeft om na te gaan wat er van aan was, antwoordt u 'er staat informatie op het internet. Hij werd van heel veel beschuldigd maar of het juist is of niet, weet ik zelfs niet'. Als u gevraagd wordt of u ergens geverifieerd heeft of die informatie op het internet waar was of niet, antwoordt u 'nee. Hoe en van waar kan ik informatie halen?' (CGVS p. 11).

Een dergelijk gebrek aan kennis en interesse omtrent cruciale details van de kern van uw problemen, zijnde de activiteiten van M. (...), zijn paspoort en diens veroordeling en de daarmee gepaard gaande gevangenisstraf, kan als niet aannemelijk worden beschouwd. Hierbij dient aan toegevoegd te worden dat u het nagelaten heeft om verder te informeren naar de situatie van M. (...) en diens documenten die u neerlegt ter staving van uw asielaanvraag. Ook sinds u in België bent, heeft u niet meer geïnformeerd naar diens stand van zaken. U verklaarde nochtans dat u omwille van hem problemen had (CGVS p. 5) en nog dikwijls contact heeft met uw familie in Dagestan (i.e. uw ouders) (CGVS p. 2). Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om te informeren naar cruciale aspecten van het asielrelaas indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert. Bijgevolg kunnen uw voorgaande verklaringen voor uw gebrekkige kennis over belangrijke elementen van uw asielmotieven en de bovenstaande documenten, als niet-aannemelijk worden aanschouwd.

Verder legt u een originele convocaties en een origineel verslag van een huiszoeking bij u thuis in Dagestan neer, waarmee u uw bewering wil staven als zou u nog steeds door de autoriteiten vervolgd worden als gevolg van de activiteiten van I. M. (...). Het Commissariaat-generaal heeft echter gegronde redenen om te twijfelen aan de authenticiteit van één van deze stukken.

Wat betreft de convocaties, bent u niet op de hoogte van een aantal belangrijke elementen. Zo verklaart u dat de convocaties uitgaat van de politie. Gevraagd van welke politie, antwoordt u dat die verschillende afdelingen heeft (zoals districtsafdeling, stadsafdeling), dat u het niet weet, dat u vroeger naar de stadsafdeling werd opgeroepen, maar dat u nu niet weet door welke afdeling u met deze convocaties werd opgeroepen. Later verklaart u dat u zich moest melden op de stadsafdeling. Gevraagd wanneer u zich moest aanmelden, antwoordt u 'kijkt u maar'. Gevraagd of u het zelf niet weet, zegt u 'ik was niet thuis en daarom weet ik het niet'. Als u daarop geconfronteerd wordt met de datum die op de convocaties staat (i.e. 28 maart 2011) en of het niet vreemd is dat u daarom de datum niet weet, antwoordt u 'Ik heb al zoveel convocaties gehad. Ik kan toch niet altijd kijken wat erop staat. Ik vroeg gewoon om de laatste op te sturen. Dit is de laatste'. U verklaart bovendien dat u verdacht wordt van medewerking met de rebellen. Als u gevraagd wordt hoe u dat weet (omdat er op de convocaties enkel staat dat u als verdachte opgeroepen wordt zonder verdere specificering), antwoordt u 'Er raken heel veel mensen spoorloos verloren bij ons en heel veel kennissen van mij zijn verdacht geweest en verdwenen'. Daarop verklaart u nergens geïnformeerd te hebben naar waarvan u verdacht werd op basis van deze convocaties 'omdat dat toch geen zin heeft' (CGVS p. 7-8).

In verband met uw verklaringen over deze convocaties dient nog een opmerking gemaakt te worden. U verklaart dat er normaal iemand moet tekenen als een convocaties thuis wordt afgeleverd, maar dat u in dit geval zelfs niet gevraagd heeft of uw ouders (die op dat moment thuis waren) tekenden of niet (CGVS p. 6). U verklaart ook dat er meerdere convocaties voor u toekwamen in uw afwezigheid. U verklaart echter dat u uw familie geen vragen stelt daarover omdat u niet meer thuis bent en dat het voor u niet uitmaakt of er één of honderd convocaties toekomen omdat u toch nooit meer naar huis wil. U verklaart niet te weten hoeveel convocaties er in totaal zijn toegekomen voor u. Bovendien legt u slechts één convocaties voor, hoewel u verklaarde dat er meerdere waren. Op de vraag waarom u enkel deze convocaties neerlegt als bewijs van uw vervolging, antwoordt u 'ik vroeg enkel om de laatste door te sturen'. Als u daarop gevraagd wordt waarom enkel deze laatste, schudt u het hoofd van nee (CGVS p. 7).

Op het huiszoekingsverslag ontbreekt een stempel van de instantie die het afleverde. U heeft er geen idee van hoe dat komt (CGVS p. 9). Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen echter normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties (i.e. ROVD Khassavyurt). Daarnaast bent u ook van dit document niet op de hoogte van een aantal

belangrijke elementen. Zo weet u niet door welke instantie de huiszoeking werd uitgevoerd of welke dienst het verslag schreef en kan u zich maar één naam van de twee getuigen herinneren (i.e. R. T. (...)). U verklaart uw ouders niet gevraagd te hebben welke instantie de huiszoeking uitvoerde of welke dienst het verslag schreef. U verklaart ook dat het gemaskerden waren die de huiszoeking deden en dat die alles overhoop haalden en dat alles weggegooid werd. Als u daarop geconfronteerd wordt met het feit dat op het verslag alle betrokken (zowel de 2 getuigen als de agenten) bij naam genoemd worden, dat hun instantie ook vermeld wordt en dat er staat dat er geen geweld gebruikt werd, en met de vraag van waar het verschil met uw verklaringen komt, antwoordt u 'het enige wat ik weet is dat ze heel veel op de grond gooiden' en dat uw vader daarover vertelde. Als u gevraagd wordt of u hem niet gevraagd heeft hoe het dan komt dat op het document het omgekeerde staat, antwoordt u 'Ze bedoelen dat er niet geschoten werd. Enkel binnengevallen, huiszoeking gedaan en weggegaan'. Als de vraag daarop herhaald wordt, antwoordt u 'Ik heb al eerder gezegd. Ik heb ze ontvangen en naar hier gebracht. Ik heb geen tijd gehad om ze te lezen' (CGVS p. 8-10).

Ook in verband met uw verklaringen over dit document dient een opmerking gemaakt te worden. U verklaart meerdere keren geen aandacht besteed te hebben aan de inhoud van het document: 'ik heb het zelfs niet gelezen', 'het interesseert me niet hoe ze dat allemaal opgeschreven hebben', 'ik heb 's nachts rillingen gekregen en ik had geen tijd om er aandacht aan te besteden', 'ik heb ze ontvangen en naar hier gebracht. Ik heb geen tijd gehad om ze te lezen' (CGVS p. 9-10). Als u gevraagd wordt of u dan niet meer wil weten over de omstandigheden waarin de gewapende mannen kwamen binnengevallen, antwoordt u 'Ze zijn van verschillende afdelingen. Af en toe hebben ze andere camouflage's, zelfs van hun emblemen is het moeilijk na te gaan wie ze zijn. Enige verschil is dat ze van Rusland zijn of van Dagestan' (CGVS p. 9). Deze verklaring biedt echter geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Tenslotte legt u nog een tegenstrijdige verklaring of op de vraag naar wie of wat ze op zoek waren. Eerst zegt u dat ze zeker niet omwille van u gekomen waren, maar dat ze op zoek waren naar wapens. Later verklaart u dat uw ouders ondervraagd werden over u, maar dat ze antwoordden dat u weg bent van thuis en dat ze niet weten waar u bent. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u 'het gaat over mij. Wie zouden ze nog zoeken?' (CGVS p. 10). Dit antwoord heft deze tegenstrijdigheid echter niet op.

Gelet op de vormelijke tekortkomingen van één van de documenten, uw gebrekkige kennis over en uw manifeste gebrek aan interesse in beide documenten en de vervolgingsfeiten en de flagrante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de inhoud van de documenten, maakt dat het Commissariaat-generaal gegronde redenen heeft om te twifelen aan de authenticiteit van één van deze stukken. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat documenten in de Russische Federatie en meer bepaald de noordelijke Kaukasus gemakkelijk kunnen worden gekocht (cf. Antwoorddocument 'TCH2008-140-w'). Wanneer dus rekening wordt gehouden met enerzijds de relatieve waarde van deze documenten en anderzijds de bovenstaande opmerkingen over de documenten en uw verklaringen, kunnen deze twee documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen in geen geval herstellen.

Concluderend kan gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om – aan de hand van de nieuwe elementen in het kader van uw derde asielaanvraag – uw bewering als zou u door de autoriteiten van uw land vervolgd worden omwille van activiteiten van de man van uw schoonzus (i.e. I.M. (...)), aannemelijk te maken en aldus de beslissing van het Commissariaat-generaal inzake uw eerste asielaanvraag te beïnvloeden.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen

doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geïdoleerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voor de volledigheid dient nog opgemerkt te worden dat in hoofde van uw vrouw D. B. (...) (O.V. 6.355.786), die zich voor haar asielaanvraag beroept op uw problemen, door het Commissariaat-generaal eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2. Verzoekende partij betoogt dat er geen twijfel bestaat over haar nationaliteit of origine en citeert passages uit de bestreden beslissing aangaande onder meer de vaststelling dat zij slecht op de hoogte is van de details rond de gevangenschap van M. en de twijfelachtige authenticiteit van de neergelegde stukken. Voorts wenst zij te benadrukken dat er geen tegenstrijdigheden opdoken tussen de verklaringen die zij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en hetgeen zij voorhiel bij verwerende partij. Haar relaas bleef doorheen de verschillende asielaanvragen ongewijzigd en haar versie van de feiten strookt bovendien met hetgeen haar echtgenote meedeelde. Verzoekende partij beklemtoont dat coherente en overtuigende verklaringen, vrij van wezenlijke tegenstrijdigheden, op zich volstaan om te besluiten dat het een geloofwaardig relaas betreft. Ten slotte drukt zij haar verontwaardiging uit het over het feit dat er geen aandacht werd geschonken aan het verslag van de huiszoeking, waarvan de authenticiteit vaststaat.

De Raad constateert dat verzoekende partij zich met bovenstaand verweer beperkt tot het ruwweg schetsen van de bestreden beslissing, gekoppeld aan het beklemtonen van de afwezigheid van "wezenlijke tegenstrijdigheden" en het formuleren van een verwijt omtrent het niet in overweging nemen

van het verslag van de huiszoeking. Wat betreft dit laatste stavingstuk dient evenwel te worden opgemerkt dat verwerende partij juist op zeer gedetailleerde wijze te kennen gaf waarom dit document niet van aard was om het opgediste relaas enige kracht bij te zetten. Het argument dat er geen rekening werd gehouden met de zogenaamde waarachtigheid van dit document, mist gelet op deze zeer uitvoerige motivering elke feitelijke grondslag. In verband met het betoog dat haar verklaringen vrij zijn van tegenstrijdigheden, dient voorts te worden aangestipt dat verwerende partij – naast het vaststellen van een formeel gebrek – ook enkele ongerijmdheden vaststelde in haar verklaringen over het verslag van deze huiszoeking, zodat het relaas geenszins vrij is van tegenstrijdigheden.

De Raad wijst erop dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partij bij beslissing van de commissaris-generaal van 8 oktober 2009 ongeloofwaardig werd bevonden en verzoekende partij zich voor wat betreft haar derde asielaanvraag wederom steunt op hetzelfde feitenrelaas. Deze weigeringsbeslissing werd in een arrest nr. 38 528 van 10 februari 2010 door de Raad bevestigd en tegen dit arrest werd geen beroep ingesteld bij de Raad van State. Het gezag van gewijsde van dit arrest omvat de vaststelling dat het asielrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is. Het geheel van de vaststellingen in onderhavige bestreden beslissing noopt verwerende partij ertoe om op goede grond te besluiten dat de door verzoekende partij bijgebrachte nieuwe elementen in het kader van de derde asielaanvraag niet van aard zijn om het ongeloofwaardig bevonden relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met voormeld verweer geen enkele poging onderneemt om de extensieve motivering van verwerende partij *in concreto* aan te vechten, waardoor deze onverminderd overeind blijft.

2.2.3. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij vergenoegt zich hiervoor te refereren aan niet nader gepreciseerde mensenrechtenorganisaties, waarna zij een paragraaf weergeeft uit de *“recommandation sur le traitement des déplacés internes, demandeurs d’asile et réfugiés tchéchènes en EUROPE”* van 2 juni 2005. Verzoekende partij laat echter na om concrete elementen naar voren te schuiven die aantonen dat zij in Dagestan een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op de verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder de noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RVS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad wijst erop dat voormelde *“recommandation”* reeds dateert uit 2005, hetgeen bezwaarlijk kan worden aangevoerd teneinde de door verwerende partij verzamelde, uiterst gedetailleerde informatie betreffende de situatie in Dagestan geupdated tot 31 januari 2011 te weerleggen. Daarenboven dient erop te worden gewezen dat deze aanbeveling enkel melding maakt van mensenrechtenschendingen door de troepen van de Russisch Federatie in Tsjetsjenië en van de onmogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief binnen deze Federatie, doch zich niet uitspreekt over de concrete situatie in Dagestan.

Verzoekende partij toont aldus niet aan dat er heden in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing”* betreffende de *“Russische Federatie/Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 31 januari 2011 (administratief dossier, stuk 13, deel 1) blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in

Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij waaruit zou blijken dat voormelde informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.4. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT